...και φέρνω σε σας τα παιδιά ένα μήνυμα. Άλλωστε, αυτή είναι η δουλειά μου εδώ και πολλούς αιώνες. Παλιά, τα μηνύματα τα πήγαινα ο ίδιος σε θεούς και ανθρώπους με τα φτερωτά μου πόδια. Τώρα έχω στη διάθεσή μου τα σύγχρονα μέσα: το τηλέφωνο, το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, καμιά φορά την τηλεόραση, τα περιοδικά και τις εφημερίδες ή –το καλύτερο απ' όλα– ένα μικρό βιβλίο σαν αυτό που κρατάτε.

Σας φέρνω, λοιπόν, ένα χαρμόσυνο μήνυμα. Όμως πριν σας το πω, θέλω να σας μιλήσω για μερικά παιδιά που ζουν δύσκολα σε διάφορα μέρη του κόσμου. Πρέπει πρώτα να μάθετε γι' αυτά. Αλλιώς δε θα καταλάβετε γιατί το μήνυμά μου το είπα «χαρμόσυνο». Αρχίζω, λοιπόν:

TV

Η Νιλίμα, 9 χρονών,
ζει σε μια χώρα της νότιας Ασίας

Δεν παίζει ποτέ με παιχνίδια ή με άλλα παιδιά. Χρόνος για παιχνίδι δεν υπάρχει. Γιατί δουλεύει σκληρά ώρες ατέλειωτες σε μια βιοτεχνία χαλιών. Δεν έτυχε να ακούσει ποτέ ότι τα παιδιά δεν πρέπει να εργάζονται. Δεν ξέρει πως έχει το δικαίωμα να μην κάνει βαριές και ανθυγιεινές δουλειές και πως πρέπει οι μεγάλοι να την προστατεύουν, ώστε κανένας να μην την εκμεταλλεύεται.

Ο Γιόμο, 6 χρονών, ζει στην κεντρική Αφρική

Δε δουλεύει όπως η Νιλίμα, όμως ούτε εκείνος μπορεί να παίξει. Δεν έχει τη δύναμη. Το κορμάκι του είναι πολύ αδύνατο, σκελετωμένο σχεδόν. Το φαγητό στον τόπο του είναι ελάχιστο και το νερό ακόμα πιο λίγο. Ο Γιόμο νομίζει ότι έτσι συμβαίνει παντού. Δεν ξέρει ότι σε άλλους τόπους το νερό τρέχει άφθονο, ότι τα τρόφιμα περισσεύουν. Και δεν άκουσε ποτέ ότι έχει το δικαίωμα να τρέφεται καλά για να μεγαλώσει και να γίνει γερός και δυνατός.

Στο δικό της το σπίτι υπάρχει φαγητό, αλλά ούτε εκείνη μπορεί να παίξει. Όχι γιατί δουλεύει σαν τη Νιλίμα, αλλά γιατί αρρωσταίνει διαρκώς και γιατρικά δεν υπάρχουν να την κάνουν γρήγορα καλά. Ώσπου να περάσει η μία αρρώστια, έρχεται η άλλη. Πόσο θα αντέξει άραγε; Η Μαμπέλ δεν ξέρει πως υπάρχουν φάρμακα για όλες σχεδόν τις αρρώστιες. Και δεν έμαθε ποτέ πως έχει δικαίωμα στη ζωή και στην υγεία.

Ο Σεμπάστιαν, 8 χρονών, ζει στη Λατινική Αμερική

Ως τώρα δεν έχει αρρωστήσει σοβαρά, σαν τη Μαμπέλ, αν αρρωστήσει, όμως, χάθηκε. Δε θα έχει πού να ξαπλώσει. Γιατί δεν έχει σπίτι ούτε οικογένεια. Ζει στους δρόμους μαζί με άλλα απροστάτευτα παιδιά. Κοιμάται όπου να 'ναι, τρώει ό,τι βρει, φοράει ό,τι ρούχα παλιά πετούν οι άλλοι στα σκουπίδια. Και δεν έχει πάει ποτέ του σχολείο. Δεν άκουσε ποτέ ότι έχει δικαίωμα να μάθει γράμματα δωρεάν και να έχει κρατική προστασία, αφού δεν έχει οικογένεια.